

Lo

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
-SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV-

DOSAR NR. /

DECIZIA NR.1605

Sedința publică din data de 21 aprilie 2006

Președinte -

Judecători -

Grefier -

Pe rol fiind soluționarea recursurilor formulate de pârâtele **DGFP**, cu sediul în , str. , nr. , jud. Buzău și **D.R.V.**, cu sediul în , str. , nr. , jud. Buzău și reclamanta **SC SRL**, cu sediul în , str. , nr. , jud. Buzău, împotriva sentinței nr. 59, pronunțată la 30 ianuarie 2006 de Tribunalul Buzău.

Recursurile declarate de pârâte au fost scutite de plata taxei judiciare de timbru, iar recursul declarat de reclamanta **SC SRL** a fost timbrat cu suma de 1 RON, conform chitanței seria PMP nr. 129962/19.04.2006 și timbru judiciar în valoare de 1500 lei, ce au fost anulate de instanță și atașate la dosarul cauzei.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns recurenta-reclamanta prin consilier juridic , lipsă fiind recurentele-pârâte.

Procedura completa.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care :

Consilier juridic , pentru recurenta-reclamantă, depune la dosarul cauzei chitanța seria PMP nr. 129962/19.04.2006, în cuantum de 1 RON, reprezentând taxă judiciară de timbru și timbru judiciar în valoare de 1500 lei. Stata instanței că nu are alte cereri de formulat în cauză, solicitând cuvântul în dezbateri.

Curtea ia act că nu se formulează alte cereri și, constatând cauza în stare de judecată, acordă cuvântul în dezbateri.

Consilier juridic , pentru recurenta-reclamantă, având cuvântul, solicită admiterea recursului formulat de reclamantă, modificarea în parte a sentinței atacate, în sensul anulării și a deciziei nr. emisă de DGFP Buzău și respectiv a actului constatator nr. întocmit de Biroul Vamal Buzău, arătând că mărfurile importate de societate sunt de proveniență UE așa cum rezultă din declarația exportatorului înscrisă în factura fiscală. Cu privire la recursurile declarate de pârâte, solicită respingerea acestora ca nefondate.

CURTEA:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău sub nr. 1094 din 25.10.2005, reclamanta a solicitat în contradictoriu cu părțile Direcția Generală a Finanțelor Publice Buzău și Direcția Regională Vamală Galați, pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună anularea deciziei nr. , a actului constatator nr. și procesului - verbal de calcul al majorărilor de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamanta a susținut că actele administrative invocate sunt neîntemeiate, întrucât mărfurile importate sunt de proveniență U.E, astfel cum rezultă din declarația exportatorului dată pe factura fiscală. Se apreciază că aceasta este singura condiție pentru a beneficia de regimul tarifar preferențial, potrivit dispozițiilor Protocolului referitor la definirea noțiunii de „produse originare”, anexa la Acordul european, ratificat prin O.U.G. nr. 192/2001.

S-a mai susținut că în cauză nu se pot aplica dispozițiile art. 106 lit. c și art. 107 din H.G. nr. 114/2001, în baza cărora au fost calculate obligațiile de plată reprezentând taxe vamale, comision vamal, TVA, majorări și penalități de întârziere.

Tribunalul Buzău prin sentința nr. 59 din 30 ianuarie 2006 a admis în parte acțiunea reclamantei și a anulat în parte decizia nr. , actul constatator și procesele-verbale nr.

în ceea ce privește dobânzile și penalitățile de întârziere.

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut că reclamanta SC Autovalmi SRL Buzău a importat de la firma KURZ KARKASSENHANDEL GmbH Import-Export Germania un număr de 1519 pneuri automobil uzate.

Firma germană a declarat că marfa exportată este de origine U.E, astfel că în temeiul acesteia, initial, reclamanta a beneficiat de regim tarifar preferențial.

Ulterior, s-a făcut verificarea dovezii de origine și autoritatea vamală germană a constatat că exportatorul a emis certificat cu regim preferențial, ilegal, drept pentru care s-a procedat la calcularea datoriei vamale, dar și a dobânzilor și penalităților de întârziere.

Tribunalul a reținut că, actele administrative emise sunt neîntemeiate referitor la contravaloarea dobânzilor și penalităților calculate de agentul constatator. Aceasta întrucât în cauză reclamanta nu a încălcat din culpa obligațiilor fiscale, pentru a se aplica sancțiunea prevăzută de dispoziția, art. 115 C.pr. fiscală.

Împotriva sentinței au declarat recurs în termen legal toate părțile.

Reclamanta a criticat sentința arătând că instanța de fond a apreciat greșit probele dosarului, întrucât mărfurile importate sunt de proveniență UE, așa cum rezultă din declarația exportatorului înscrisă în factura fiscală, iar potrivit protocolului referitor la definirea noțiunii de produse originale produsele beneficiază de taxele privilegiate importurilor din UE dacă există declarația pe factură dată de exportator.

Faptul că a fost înscrisă declarația de origine pe factură scutește pe cumpărător de orice altă obligație, întrucât potrivit art. 27 lit. b din Protocol declarația pe factură este un document probatoriu al caracterului originar comunitar al produselor importate.

Se solicită admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței instanței de fond în sensul anulării deciziei nr. , a actului constatator

Împotriva aceleiasi sentințe a declarat recurs Direcția Regională Vamală Galați susținând că hotărârea recurată a fost dată cu aplicarea greșită a legii.

Fiind vorba de taxe vamale, susține recurenta, acestea sunt scadente la data importului, iar conform art. 13 al. 2 din OG 61/2002 pentru diferentele de obligații bugetare dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadentei obligației bugetare până la data stingerii acesteia inclusiv.

Recurenta susține că textul de lege în temeiul căruia curg și se calculează dobânzi nu cuprinde nici o dispoziție derogatorie conform căreia nu se mai calculează aceste dobânzi dacă nu se reține vreo culpă din partea contestatoarei.

Se mai susține că în Codul de procedură fiscală se prevede că orice obligație bugetară neachitată la scadență generează plata de majorări calculate pentru fiecare zi de întârziere, iar instanța de judecată s-a substituit judecătorului dând interpretare proprie normelor fiscale aplicabile în speță.

Se solicită admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței și pe fond respingerea acțiunii.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a formulat recurs criticând sentința pentru faptul că în mod greșit au fost anulate dobânzile și penalitățile de întârziere care erau prevăzute de art. 108, 114, 115 și 120 din codul fiscal.

Recurenta a susținut că agentul economic nu a făcut nici un demers ca să aibă certitudinea originii mărfurilor, pentru apărarea drepturilor sale și evitarea unor astfel de situații.

De asemenea, a arătat că reclamanta nu s-a prevalat nici de disp. art. 52 din Legea 41/1997 privind Codul Vamal care prevedea că autoritatea vamală poate aproba titularului operațiunii sau reprezentantului acesteia să efectueze, înainte de depunerea declarației vamale, verificarea felului și cantității mărfii, să preleveze probe, în vederea întocmirii și depunerii corecte a declarației vamale.

Se solicită admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței și menținerea măsurii dispuse prin decizia nr. și a actului constatator

Examinând sentința recurată prin prisma dispozițiilor legale incidente în cauză, dar și a motivelor de recurs, Curtea reține următoarele:

În ce privește recursul reclamantei.

Prin OUG 192/2001 a fost ratificat protocolul referitor la definirea noțiunii de „ produse originare ” și metodele de cooperare administrativă, anexă la Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte.

Dovada de origine se face, potrivit art. 16 al 1 lit. b din Protocol prin prezentarea, în cazurile specificate la art. 21, paragraful 1 (cum este speța noastră) a unei declarații, denumită „ declarație pe factură ”, dată de exportator pe o factură, pe o notă de livrare sau pe orice alt document comercial care descrie produsele în cauză, suficient de detaliat pentru a permite identificarea lor.

Din acest punct de vedere este justificată susținerea recurentei-reclamante, deoarece obligația sa era de a solicita factura fiscală în condițiile prevăzute de Protocol „ declarație pe factură ” care să dovedească originea comunitară a bunurilor importate.

„Declarația pe factură” reprezintă potrivit disp.art. 27 lit. d din Protocolul de la Schengen dovada caracterului original al materialelor folosite, eliberate sau întocmite în Comunitate.

În consecință, reclamanta nu este în culpă pentru o eventuală neconformitate a declarației pe factură întocmită de exportator, cu situația reală a produsului.

Recurentei-reclamante nu i se pot aplica disp.art. 106 lit. e și respectiv 107 din H.G. 114/2001 întrucât afirmația Autorității Naționale a Vămirilor Române potrivit căreia mărfurile nu sunt de origine comunitară nu a fost în nici un fel probată.

Ca atare, se va admite recursul reclamantei, în temeiul art. 312 c.pr. civilă se va modifica în parte sentința recurată în sensul că se va anula în tot decizia emisă de DGFP Buzău, actul constatator nr. și procesul-verbal de calcul al majorărilor de întârziere întocmit de Biroul Vamal Buzău.

Recursul Direcției Regionale Vamale Galați se va respinge ca nefondat, la fel ca și recursul Direcției Generale a Finanțelor Publice Buzău.

Ambele recursuri conțin motive identice, astfel că vor fi analizate împreună.

În ce privește dobânzile și penalitățile calculate de organele fiscale ca fiind obligații bugetare în mod corect instanța de fond a apreciat că nu sunt datorate pentru că reclamanta nu este în culpă.

La data efectuării importului reclamanta a avut reprezentarea unei taxe privilegiate prin procurarea unor bunuri de origine comunitară, care au fost însoțite de documentele prevăzute de legea aplicabilă în cauză și menționată anterior.

Susținerea recurentelor că nu s-a probat originea comunitară a produselor urmează a fi înlăturată.

Potrivit considerentelor expuse anterior, cu ocazia analizării recursului reclamantei, aceasta a făcut dovada provenienței bunurilor din Uniunea Europeană cu „declarația pe factură”.

Urmează ca instanța să rețină că recurenta reclamantă a făcut dovada solicitată de autoritățile vamale, ca nefiind în culpă pentru că exportatorul german nu a pus la dispoziția autorității vamale germane a documentelor justificative privind originea mărfurilor exportate.

În plus, autoritatea germană nu a probat nici faptul că mărfurile nu ar fi provenit din Uniunea Europeană.

Drept urmare, constatând că reclamanta nu are culpă pentru încălcarea obligațiilor fiscale în mod corect instanța de fond a anulat decizia pentru dobânzi și penalități de întârziere.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Buzău, str. ..., împotriva sentinței nr. 59 din 30 ianuarie 2006 pronunțată de Tribunalul Buzău, în contradictoriu cu pârâtele D.G.F.P. Buzău, cu sediul în Buzău, str. Unirii nr. 209 județul Buzău și Direcția Regională Vamală Galați, cu sediul în Galați, str. Portului nr. 163 județul Galați.

Modifică în parte sentința recurată în sensul că anulează în tot decizia și actele subsecvente.

Respinge ca nefondate recursurile declarate împotriva aceleiași sentințe de pârâtele D.G.F.P. Buzău și Direcția Regională Vamală Galați.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 aprilie 2006.

Președinte,

Judecatori,

Grefier

Red. I

Dact.

2. ex. 10.05.2006

d.f. Tribunalul Buzău

j.f.

v
ne
fel
ilă
zia
și
nal
dat
zate
ind
rate
axe
tite
elor
ului
eană
vada
man
titive
ar fi
area
ânzi

in